

Arrest

nr. 281 035 van 28 november 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 14 maart 2019, dient op 21 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 6 augustus 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 10 december 2020, op 1 maart 2021 en op 11 maart 2022.

1.3. Op 17 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 21 juni 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U werkte als data-analyst voor het bedrijf ASPSO in Kabul toen u voor een opdracht werd uitgestuurd naar het district Khak-e-Jabar. U diende de voortgang van de projecten vast te stellen, maar toen u ter plaatse was, merkte u dat er geen vooruitgang was geboekt. Toen u de verantwoordelijke ter plaatse hiermee confronteerde zei hij u dat het geld van buitenlanders was en dat het gebruikt was om jihad te voeren tegen diezelfde buitenlanders. Hij voegde er aan toe dat kidnappen of doden niet moeilijk was voor hen. U ging terug naar Kabul, deelde daar mee wat de stand van zaken was. Nadien werd u uitgestuurd naar Mosai. Ook daar was geen werk verricht. Ter plekke werd u aangesproken, u had hun vrienden in Khak-e-Jabar ontgoocheld. Opnieuw keerde u terug naar Kabul en deelde u dit mee aan uw organisatie. Een paar dagen later werd u opgebeld door uw vader met de boodschap dat uw jongere broer was gedood door de Taliban. Een paar dagen na zijn dood kreeg uw vader een dreigtelefoon van de Taliban waarbij werd gezegd dat u, zijn zoon, wist wie zij waren en dat u moest luisteren naar wat werd gezegd anders zou hij dezelfde harde omstandigheden meemaken als zijn jongste zoon had meegemaakt. U vertrok voor een paar dagen naar Jalalabad om de begrafenis van uw broer mee te maken. Bij uw terugkeer vroeg uw kantoor u om naar Qarabagh te gaan, het was toen januari 2019. Toen u aankwam in het dorp Sabsang en een vergadering met de dorpsoudsten bijwoonde, vroeg men u te wachten op de 'mosha mullah'. Dit bleek qari Houssein te zijn, een berucht Talibanleider. Bij zijn aankomst werd hij begeleid door heel wat gewapende bodyguards. U werd bang en verzoon een smoes om terug te kunnen keren naar Kabul. U zei dat u eerst een ander dorp moest bezoeken en dat u later zou terugkeren om de vergadering af te maken. Ondertussen vertrok u terug naar Kabul, ging naar het kantoor en deelde mee wat u had meegemaakt. Een dag nadien hoorde u dat er een operatie was uitgevoerd en dat qari Houssein daarbij gedood was. De collega's op het bureau zeiden dat u niet moest terugkeren naar het dorp, dat u problemen zou ervaren. Na een paar dagen begon u dreig telefoons te krijgen. Ze beschuldigden u ervan dat u een spion was en een slaaf voor de overheid. U verwittigde uw familie dat u een tijdje niet zou bereikbaar zijn en u logeerde op andere adressen, ging niet naar huis terug. In februari 2019 werd u door het hoofd van de universiteit ontslagen uit angst voor een aanval. Er waren immers verschillende keren personen naar u komen vragen. Ondertussen was uw werkgever gestart met het regelen van een visum voor een korte training in Duitsland, via de Duitse ambassade van Kabul in Islamabad dat u op 21 februari ging aanvragen in Islamabad. Op 4 maart 2019 nam u het vliegtuig naar Turkije. Daar telefoneerde u uw vader die zei dat de Taliban nog steeds dreigde en op zoek naar u was, hij raadde u aan niet terug te keren naar Afghanistan. U zette uw reis verder naar Duitsland, waar een aantal Afghanen u aanraadde om in België asiel aan te vragen. U verbrandde op hun advies uw paspoort, reisde naar België waar u asiel aanvroeg op 14 maart 2019. Op 25 april 2019 vond in de Jahan- universiteit een mislukte bomaanslag plaats, en volgens uw vriend Fahim met wie u nog in contact bent, zou deze aanslag gericht zijn tegen een naamgenoot van u Sohail Shinwari gericht zijn, maar werd u geviseerd. Na uw vertrek zou uw vader regelmatig worden lastiggevallen door de Taliban. Daarom vroeg hij oudsten om te bemiddelen en werd er een akkoord bereikt met de Taliban: als uw vader u zou uitleveren, dan belooft de Taliban om hem van nu af aan met rust te laten. De Taliban houdt zich echter niet aan de afspraak, ze nemen uw vader mee naar een onbekende plaats en ondervragen hem over waar uw familie geld vandaan haalt om uw familie te onderhouden.

In het kader van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: 2 foto's van uw veldwerk in Mosai-district (kleurenkopie), 2 foto's van uw veldwerk in Khak-e-Jabar (kleurenkopie), een psychologisch attest dat bevestigt dat u psychotherapie volgt (o), taskara (o), vertaling taskara (o), twee aanbevelingsbrieven van docenten van de universiteit van Islamabad (o), karaktercertificaat van de universiteit (o), certificaat van uw Engelse kennis (o), een deelname-attest van een colloquium (o), een inschrijvingsbewijs voor het academiejaar 2013-2014 (o), deelname-attest van een conferentie van de financiële sector (november 2015) (o), deelname-attest van een internationale conferentie Islamic Bussiness in 2016 (o), deelname-attest 'capacity building session on human rights' (o), twee contracten van de Jahan-universiteit (o), twee contracten van uw werk bij ASPSO als data-analyst

(o) brief van de Jahan universiteit omtrent uw problemen en uw ontslag (o), een afdruk van een online artikel over een aanslag in Jahan universiteit (kopie), een afdruk van een online artikel van Outlook Media over een aanslag in Jahan universiteit (kopie), een afdruk van een online artikel van Azadi Radio over een aanslag in Jahan universiteit (kopie), een afdruk van een online artikel van Sputnik News over een operatie in Qarabagh waarbij qari houssein om het leven kwam (kopie), een kopie van de terugkeerbewijzen van

de familie van uw maternale oom en een foto van uw maternale oom (kopie), diploma van de universiteit van Islamabad (o), transcript van uw puntenlijst van de universiteit van Islamabad (o), een voorlopig certificaat van uw diploma van de universiteit van Islamabad (o), een diploma van het middelbare onderwijs (o), de envelop waarin deze documenten werden verstuurd (o), twee beloftebrieven (o) en hun officiële vertaling (o) en een afdruk van een mail van Attaullah Hazrat dd 02092021 (k).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Wat betreft het psychologische attest dat u neerlegt dient er te worden vastgesteld dat uit dit document nergens blijkt dat er redenen zijn die u verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Er moet er immers op worden gewezen dat de bevindingen van de psycholoog dermate summier en algemeen zijn dat hier niet uit kan worden besloten dat u niet op een normale wijze een onderhoud zou kunnen doen. Dit bleek evenmin uit de beide gehoren die u op het CGVS aflegde.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Taliban/de Afghaanse maffia vreest omwille van uw werk als data-analyst bij ASPSO. Echter slaagde u er niet in uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u ten aanzien van Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk verklaarde dat u niet over een paspoort beschikte (Verklaring DVZ, vraag 28, p. 10) maar toen u werd geconfronteerd met de resultaten uit de Eurodac-databank, gaf u toe dat u het paspoort zelf had verbrand bij aankomst in België. Tijdens uw persoonlijk onderhoud zei u hierover dat u onder stress stond en weinig geslapen had waardoor u dit zei (NPO 1, p. 21), wat echter niet volstaat als verklaring. Van een verzoeker mag immers verwacht worden dat hij van meet af aan alle relevante informatie en documenten in het kader van zijn asielprocedure voorlegt, daarbij heeft de verzoeker een samenwerkingsplicht en de plicht om de waarheid te spreken. Bovendien doen verdere vaststellingen omtrent uw visumaanvraag vermoeden dat u door uw paspoort te vernietigen van meet af aan bewust gepoogd heeft om informatie te verbergen. Deze vaststelling ondermijnt reeds in deze fase op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid. Verder dient er op te worden gewezen dat het CGVS beschikt over informatie die manifest tegenstrijdig is met de verklaringen die u heeft afgelegd ten aanzien van de Belgische autoriteiten. Zo verklaarde u ten aanzien van DVZ op 12 juni 2019 dat u geen broers had, enkel twee zussen. In de vragenlijst van het CGVS, u afgenomen op 4 augustus 2019 verklaarde u dan weer dat uw broer werd gedood door de Taliban. Geconfronteerd met de vaststelling tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u hem niet vermeldde omdat hij dood was (NPO 1, p. 10), wat de wenkbrauwen doet fronsen, gezien er bij de familieleden op DVZ wordt gevraagd naar alle broers en zussen, ook de overleden broers en zussen en de halfbroers en – zussen (DVZ Persoonsgegevens, vraag 17), en uw verklaring dat het vermelden van uw broer u naar uw zaak zou leiden, is bevreemdend gezien u net in de asielprocedure zat waarbij de dood van uw broer een essentieel element vormde. U kon hier echter geen verheldering voor bieden tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO 1, pp. 10-11). Deze vaststellingen wijzen in de richting van een achteraf gereconstrueerd verhaal en doet twijfels rijzen bij uw verklaring dat u een broer had maar dat deze werd gedood door de Taliban. Er dient ook op gewezen te worden dat u geen enkele document neerlegt, waaruit uw familiesamenstelling zou kunnen blijken, wat in contrast staat met uw verder uitvoerig gedocumenteerd asielrelaas. Dat aan uw verklaringen over uw familie sterk kan worden getwijfeld, wordt nog duidelijker wanneer we deze naast de informatie die u overlegde aan de Duitse ambassade in Kabul leggen. Daar verklaarde u immers dat u drie broers en drie zussen had, waarvan één in de Verenigde Staten woonde. Wanneer u hiermee in het tweede persoonlijke onderhoud geconfronteerd wordt, antwoordt u ontwijkend dat uw werkplaats de informatie heeft ingevuld (NPO 2, p. 5-6) maar later geeft u wel toe dat u zelf persoonlijk de aanvraag deed bij de Duitse ambassade van Afghanistan in Islamabad (NPO 2, p. 7). Ondanks deze verklaringen blijft u hardnekkig volhouden dat u niet weet waarom zij die informatie zo hebben ingevuld (NPO 2, p. 7). Tekenend voor uw onwil om

helderheid te verschaffen is dat u zelfs bij deze confrontatie ontwijkend blijft antwoorden op de vraag welke informatie in het visumdossier niet correct is (NPO 2, pp. 5-6). Eerst antwoordt u naast de kwestie, om daarna te stellen dat het CGVS over de informatie beschikt en ze zelf kan lezen (NPO 2, p. 6). Uw gebrek aan medewerking ondermijnt op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid. Ten slotte antwoordt u dat u stress had en niet alle documenten heeft doorgenomen voor u ze indiende bij de Duitse ambassade in Islamabad (NPO 2, p. 7), een verklaring waaraan in deze fase nog zeer weinig geloof kan gehecht worden. Het visumdossier bevat immers meerdere tewerkstellingsdocumenten van Action for Climate Today, in Kabul die informatie verschaffen die regelrecht ingaat tegen uw eerdere verklaringen dat u was tewerkgesteld bij ASPSO en de Jahan-universiteit. Uiteindelijk geeft u na confrontatie met de visuminformatie wel aan dat ACT voor uw visumaanvraag werd gebruikt door uw werkgever, maar blijft u erbij dat u er nooit gewerkt heeft (NPO 2, p. 13). Echter komt het maar weinig overtuigend over dat een schijnbaar gereputeerde organisatie iemand naar een congres zou sturen in Europa en hierbij gebruik maakt van valse loonbrieven en referentiebrieven van zowel ACT als de Europese organisator, te meer gezien u deze 'verklaring' pas geeft nadat u geconfronteerd wordt met informatie die de gehele geloofwaardigheid van uw relaas op de helling zet. Sowieso laat u na om enige duidelijkheid hieromtrent te scheppen waarom u op basis van valse informatie een visum aanvraag en wat uw eigen aandeel hierin was, hoewel u daar verschillende keren de kans toe kreeg (NPO 2, p. 3 en p. 5 en 6 en NPO 2, p. 15). Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat u in uw eerste gehoor bij DVZ het bestaan van uw paspoort verzwegen, en dat u voor de uiteindelijke confrontatie met het visumdossier in uw tweede persoonlijke onderhoud op geen enkel moment noch bij DVZ noch in uw eerste persoonlijke onderhoud enige indicatie aangaf dat er mogelijk valse informatie was gebruikt om het visum te verkrijgen, evenmin verklaarde u waarom u dit zou hebben gedaan. Er mag van een verzoeker verwacht worden dat hij de waarheid spreekt, en over alle elementen in zijn asielaanvraag duidelijkheid verschaft van bij het begin van zijn asielprocedure. U kreeg hiertoe zoals reeds aangestipt verschillende keren de kans. Deze vaststellingen maken nogmaals duidelijk dat u verzaakt aan de samenwerkingsplicht inzake uw asielprocedure en weigert duidelijkheid te verschaffen over de elementen die essentieel zijn voor de beoordeling van uw vraag tot internationale bescherming en dat u bewust informatie heeft verzwegen en achtergehouden. Dit alles ondermijnt fundamenteel uw algemene geloofwaardigheid, en zet serieuze vraagtekens bij uw verklaringen omtrent de redenen voor uw vertrek uit Afghanistan.

Daarenboven werden bijkomende vaststellingen gedaan die het geloof in uw vluchtmotieven verder op de helling zetten.

Los van het feit dat u geen enkele melding maakte van uw werkzaamheden voor ASPSO tijdens uw visumaanvraag en enkel melding maakte van ACT als werkgever, kan er überhaupt getwijfeld worden aan het werkelijke bestaan van de organisatie ASPSO zoals u deze beschrijft, afkorting voor 'Afghanistan Strategy and Policy Studies Organisation'. Zo moet meteen opgemerkt worden dat de website van ASPSO, www.aspsokabul.com in december 2020 niet toegankelijk is, wat reeds zeer opmerkelijk te noemen valt. Nog opvallender is dat op het moment dat u geconfronteerd wordt in uw tweede persoonlijke onderhoud dat de website niet werkt, u verwijst naar een groene webpagina (NPO 2, p. 10) terwijl ASPSO in zijn logo en website steeds paars als hoofdkleur gebruikt. Daags na het tweede persoonlijk onderhoud op 1 maart 2021 stond de website vreemd genoeg terug online. Wat er ook van zij, op deze website vinden we enkel links terug naar andere grote onderzoekscentra of media, en geen rapporten van de hand van ASPSO zelf. Nergens vinden we een portfolio terug zoals bij andere consultancy-bedrijven die in deze sectoren actief zijn. De teksten op deze website lijken lukraak gekopieerd van andere websites. Zo staat er bijvoorbeeld een post getiteld 'The ASPSO Academic delegation' visits India' een tekst over een conferentie die in Belgrado zal worden gehouden over jonge Roma's. De 'message of the center director' is eveneens overgenomen van een andere website, wellicht die van Institute of Policy Studies van Pakistan, want nodigt in zijn slotzin uit 'om van Pakistan weer een welvarende staat te maken'. Dit zijn slechts twee voorbeelden, de website staat vol van bij elkaar geplukte teksten van andere websites. Eenzelfde vaststellingen werden gedaan op de Facebook-pagina van ASPSO. Zo werd vastgesteld dat de Facebook-pagina van uw organisatie, aanvankelijk enkel links bevat naar rapporten (inter-)nationale mediakanalen, internationale organisaties en/of onderzoekscentra. Daarna volgt een periode tussen 7 april 2018 en 15 juni 2019, waarbinnen de periode van uw tewerkstelling valt, waarin geen enkele post verschijnt op de Facebookpagina van ASPSO. Ten slotte wordt na 15 juni terug links gepost, deze keer wel gelinkt naar artikels op de op dat moment niet-toegankelijke website van ASPSO. Opvallend is echter in deze artikels sprake is van een letterlijk overname van de onder andere de War Casualty Reports van de New York Times, waarbij de naam van de krant veranderd werd door Afghan Strategic and Policy Studies Organisation. Bij nazicht van deze maandelijkse rapporten in maart 2021, blijkt dat deze allemaal werden gepost in een tijdspanne van twee dagen nl. van 19 juni 2019 tot 20 juni 2019. Als

oprichtingsdatum voor ASPSO wordt op de website 2015 vermeld, terwijl op de Facebook-pagina 2014 wordt vermeld. Zowel de website als de Facebook-pagina verwijzen naar een onbestaand telefoonnummer. Deze vaststellingen doen reeds ernstige twijfels rijzen bij het bestaan van ASPSO als bedrijf, en al zeker hoe u deze beschrijft. Daarenboven staat dit zeer onprofessionele karakter van de website en Facebook-pagina van ASPSO in schril contrast met uw verklaringen dat ASPSO als consultancy bedrijf in opdracht werkte van grote internationale donoren en ministeries (NPO 1, p. 12). De opdrachtgevers die u noemt zijn niet de minste: de World Health Organisation (NPO 1, p. 13), de VN, het ministerie van Landbouw en andere ministeries (NPO 2, p. 8-9). Het is bevreemdend dat een organisatie die voor dergelijke grote en belangrijke opdrachtgevers werkt, hiervan geen gewag maakt op zijn website en zich zou wagen aan een schaamteloos kopiëren van teksten van andere onderzoeksorganisaties of internationale perskanalen. Los van deze vaststellingen is het daarenboven weinig waarschijnlijk dat organisaties zoals de WHO of de VN zich voor audits zou beroepen op een organisatie als ASPSO die zich volgens de voorhanden zijnde informatie niet profileert als een consultancybedrijf maar als een onderzoeksorganisatie. Deze vaststellingen laten van uw vermeende tewerkstelling voor dit bedrijf weinig heel.

Verder dient er op te worden gewezen dat ook uw verklaringen over uw tewerkstelling bij ASPSO vaag en gebrekkig dienen genoemd te worden. Vooreerst is het opvallend dat u over uw opdrachtgevers slechts vage en oppervlakkige info kan geven (NPO 1, p. 12 en NPO 2, p. 8) en dat u ook over de projecten die u werden toebedeeld ter controle vaag blijft (NPO 1, p. 13 en p. 28). Bovendien kan ook weinig vertellen over ASPSO zelf. Zo weet u te vermelden dat ASPSO meer dan 50 werknemers heeft, maar kan u niet concreet vertellen hoe de organisatie gestructureerd was (NPO 2, p. 10) wat toch opmerkelijk is, gezien u er toch meer dan een jaar tewerkgesteld was. Bovendien kan u pas na herhaaldelijk aandringen de namen geven van uw collega's in uw unit, opmerkelijk, u was slechts met drie personen (NPO 2, p. 12). Ook als u gevraagd wordt wie u begeleidde naar het terrein om de projecten te controleren heeft u tijd nodig om op de namen van deze twee personen te komen (NPO 2, p. 11). Het doet de wenkbrauwen fronsen dat u zich zo moeilijk zou herinneren wie die bewuste dag u vergezelde, gegeven het feit dat de gebeurtenissen ter plekke u zo levendig in het geheugen staan. Bovendien bent u ook niet coherent over wie nu eigenlijk uw werkgever is bij ASPSO. Zo stelt u dat Attaullah Hazrat uw manager was (NPO 2, p. 9) en heeft hij ook uw contracten bij ASPSO als werkgever ondertekend, maar bij nazicht van zijn LinkedIn staat hij als oprichter van ASPSO maar zou hij er nooit hebben gewerkt, de informatie hiertoe werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Wel staat op zijn LinkedIn-profiel vermeld dat hij van augustus 2018 tot en met februari 2019 werkte bij Jahan-universiteit, wat ook op zijn Facebook-pagina wordt vermeld, iets waarvan u naar eigen zeggen niet op de hoogte was (NPO 2, p. 11). In het door u neergelegde e-mailbericht verklaart de persoon die zich uitgeeft voor Attaullah Hazrat dat hij om veiligheidsredenen zei dat hij voor Jahan werkte, om zijn leven sparen (e-mailbericht Attaullah Hazrat 02092021), wat in het licht van uw verklaringen, werkelijk nergens op slaat. Uw verklaringen stroken dan ook helemaal niet met de voor handen zijnde informatie. Dat uw werkgever en manager bij ASPSO zich zou uitgeven als departementshoofd zou zijn van Jahan- universiteit op zijn FB-profiel op het moment dat u daar voor hem werkte, maar dat u hier niet van op de hoogte zou zijn, is erg bevreemdend. De achtergrondinformatie hiertoe is toegevoegd aan uw administratief dossier. Deze vaststellingen ondermijnen het geloof in uw tewerkstelling voor de organisatie ASPSO, van dewelke het werkelijke bestaan als researchorganisatie reeds hierboven in twijfel werd getrokken.

Voorts zijn er ook vraagtekens te plaatsen bij de taken die u verklaarde te hebben bij ASPSO, meer bepaald de financiële eindverantwoordelijkheid en rapportage die u verklaart te hebben (NPO 2, p. 3). Het is opmerkelijk dat u als data-analyst zou verantwoordelijk zijn voor de financiële afhandeling van projecten, meer zelfs dat u als verantwoordelijke belast zou zijn met het attesteren van deze projecten in de eindfase (NPO 2, p. 3). In uw contracten wordt van deze taken geen gewag gemaakt, noch van het veldwerk dat u in dit kader zou moeten doen. Bovendien blijkt uit de voor handen zijnde informatie over ASPSO van de website en de Facebook-pagina niet dat zij aan consultancy of audits zouden doen. Daarenboven kan men zich de vraag stellen welke organisatie en welke opdrachtgever dergelijke eindverantwoordelijkheid als de audit en het aftekenen van projecten als wegenbouw, zonnepanelen en waterputten zonder meer zou toevertrouwen aan een pas afgestudeerde en onervaren jongeman, die zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond en gestudeerd. Dat u als eindverantwoordelijke voor de financiële afhandeling van de projecten onder de hoede van uw organisatie, zonder veiligheidsmaatregelen zou worden uitgestuurd naar gebieden waarvan geweten is dat Taliban er actief is, lijkt bovendien erg risicovol, zeker gezien het feit dat volgens uw verklaringen er zich in het verleden al precedentes hadden voorgedaan in uw organisatie waarbij werknemers waren gekidnapt en vastgehouden (NPO 1, p. 27). Los van uw profiel zijn er ook de vaststellingen omtrent het profiel van uw organisatie: weinig professioneel en niet gericht op

consultancy, eerder op research. Deze vaststellingen maken dat aan uw taak als financiële eindverantwoordelijke weinig geloof kan worden gehecht en dit haalt het geloof in uw asielrelaas onderuit.

De bovenstaande vaststellingen omtrent uw tewerkstelling en de daarboven gedane tegenstrijdige vaststellingen uit het visumdossier, zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op losse schroeven. Bovendien bevat uw asielrelaas een aantal onlogische elementen die het geloof erin verder doen afbrokkelen. Vooreerst zijn uw verklaringen over de dood van uw broer vaag en ontbreken ze concrete informatie. Zo weet u niet exact wanneer uw broer werd gedood (NPO 2, p. 15), wat toch opmerkelijk is, want u bent ervoor naar Jalalabad afgereisd (NPO 1, p. 26 en NPO 2, p. 15). Enerzijds verklaart u dat hij rond 10 december 2018 moet gedood zijn (NPO 2, p. 15), anderzijds verklaart u later dat u 12 dagen na de dood van uw broer naar Qarabagh afreisde (NPO 1, p. 27) waar de aanval op qari Houssein plaatsvond de nacht die volgde op uw bezoek in Sabsang volgens uw verklaringen in januari 2019, een anderhalve maand voor uw vertrek (NPO, p. 21), wat betekent dat uw broer gedood zou zijn begin januari 2019.

Verder is uw informatie over de omstandigheden waarin uw broer werd gedood heel vaag: zo kan u geen details geven over waar uw vader zich bevond op het moment dat zijn zoon werd gedood (NPO 2, p. 16) en zijn uw verklaringen over wat u moeder vertelde weinig logisch te noemen: hoewel zij verklaarde dat zij vlakbij was en zelfs hoorde hoe iemand werd neergeschoten (NPO 1, p. 26 en NPO 2, p. 15), was ze niet op de hoogte dat haar zoon aan de deur van jullie huis was gearresteerd door Taliban en dat het hij was die werd neergeschoten, want ze werd door dorpelingen geïnformeerd dat het haar zoon was die was neergeschoten (NPO 2, p. 15). Verder is ook de reactie van uw werkgever weinig logisch te noemen. U verklaarde dat u de moord op uw broer door de Taliban met uw werkplaats deelde en dat zij hiervoor alle begrip hadden (NPO 2, p. 4). Bovendien verklaarde u dat de sfeer na de bedreiging van de Taliban die uw vader voor u telefonisch ontving na de dood van uw broer (NPO 2, p. 16), verslechterde en dat alle collega's schrik hadden dat jullie werkplaats zou worden aangevallen (NPO 2, p. 20). Desondanks deze expliciete waarschuwing, stuurde uw organisatie u en twee juniors 12 dagen na de moord op uw broer (NPO 1, p. 27) naar Qarabagh zonder enige voorzorgsmaatregelen om de voortgang van de projecten daar te controleren (NPO 1, pp. 27-28). Deze vaststellingen doen ernstig twijfelen of de gebeurtenissen zich wel hebben voorgedaan zoals u ze verklaarde. Daarenboven is het opmerkelijk dat hoewel u zeer sterk in het vizier was van de Taliban, ze hadden immers uw broer om het leven gebracht omwille van uw werkzaamheden, u er in slaagde om te ontsnappen in Qarabagh aan de zwaarbewapende qari Houssein, met een simpele smoes waarmee u hem om de tuin zou geleid hebben (NPO 2, p. 4). Dat u hier door het oog van de naald kroop, lijkt reeds weinig plausibel, en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat uw organisatie ASPSO geen problemen heeft gekend met de Taliban voor of na uw vertrek (NPO 2, p. 20) en dat uw manager Attaullah Hazrat nooit is benaderd door de Taliban (NPO 3, p. 15). Het is dan ook zeer opmerkelijk te noemen dat de Taliban u niet zou komen zoeken bij de organisatie ASPSO of de contactpersonen van ASPSO. Zij waren immers betrokken bij de projectafhandeling die net de doorn in het oog was van de Taliban en waar u sinds het bezoek aan Sabsang woonde (NPO 1, p. 30). Dat zij daarentegen wel informeerden bij een privé-universiteit die eigenlijk niets met uw werk bij ASPSO te maken had en waar uw aanwezigheid sinds de aanslag volgens uw verklaringen gelimiteerd was (NPO 1, p.20) doet de wenkbrauwen fronsen. In de kantlijn dient er nog op gewezen dat dat uw visumdossier geen enkele informatie bevat over eventuele werkzaamheden aan die privé universiteit, waardoor zelfs kan getwijfeld worden aan uw tewerkstelling daar. Uit achtergrondinformatie blijkt bovendien dat de Taliban in Kabul over een goed uitgerust informantennetwerk beschikt, dat zij zich dan ook alleen op de Jahan-universiteit zouden richten om u te pakken te krijgen, lijkt dan ook weinig doortastend van de Taliban en maakt uw verklaringen dat zij naar u kwamen informeren dan ook weinig plausibel. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in de periode midden januari tot 4 maart 2019 erin slaagde om in Kabul te

wonen en werken (NPO 2, p. 20) en dat u erin tussentijd in slaagde om persoonlijk een visum voor Duitsland te gaan aanvragen in Islamabad om dan terug te keren naar Kabul van waar u vertrok richting Europa (NPO 1, p. 30). Uit het visumdossier blijkt bovendien dat u ook in Kabul zelf nog talrijke démarches moest plegen voor dit visum zoals het aanvragen van visum bij de ambassade van Pakistan in Kabul en een bankattest van Azizi Bank (zie Visumdossier) wat dus maakte dat u meerdere verplaatsingen hiertoe moest doen binnen Kabul. Dat u zich nog zo bewoog in en buiten Kabul, ook al zat de Taliban u volgens uw verklaringen op de hielen, lijkt dan ook weinig plausibel. Uit achtergrondinformatie over de aanslag die het CGVS verzamelde ten slotte, blijkt bovendien dat de aanslag waar u naar refereerde, niet werd opgeëist en was er geen enkele aanwijzing over het waarom van de aanslag. In het licht van de reeds

boven aangestipte vaststellingen lijkt uw verklaring dat de mislukte zelfmoordaanslag die plaatsvond in april 2019 tegen u zou gericht geweest zijn, dan ook weinig plausibel en dient er worden vastgesteld dat uw verklaringen in de richting wijzen van een retroactief gereconstrueerd verhaal.

Verder dient er op gewezen te worden dat ook uw verklaringen omtrent de rest van de nasleep van de gebeurtenissen weinig waarschijnlijk genoemd kunnen worden. Dat de Taliban, ondanks het feit dat zij u met de dood hadden bedreigd na de dood van hun leider, het op een akkoord gooiden met uw vader en hem beloofden met rust te laten (NPO 3, p. 4), staat in schril contrast met hun eerdere reactie waarbij ze uw broer doodden omdat u niet wilde ingaan op hun vraag om de projecten goed te keuren. Deze lakse manier van handelen van de Taliban doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw reeds wankelende verklaringen.

Ter volledigheid en met de machtsovername van de Taliban in het achterhoofd, dient te worden opgemerkt dat los van de ongeloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten, er niet kan gesteld worden dat u risico loopt op vervolging omwille van uw mogelijke affiliatie met het project 'Action for Climate Today', quod non, uw louter tewerkstelling voor dit project/deze organisatie geen reden is om aan te nemen dat u een risico op vervolging loopt gezien deze organisatie ACT (1) niet meer bestaat, ze kwam tot een einde eind maart 2019 (landeninfo 8), kort na uw vertrek in Afghanistan, en (2) deze zich ook niet bezig houdt met thema's die de Taliban als controversieel beschouwt (landeninfo 7). Verder is ook uw weinig plausibele tewerkstelling voor Jahan universiteit, waarover hierboven reeds ernstige twijfels werden geuit, geen reden om aan te nemen dat u risico op vervolging loopt. Deze universiteit is zelfs na de machtsovername terug open en er zijn geen indicaties dat de leerkrachten op deze universiteit risico op vervolging lopen louter omwille van hun tewerkstelling voor deze universiteit.

In de kantlijn dient te worden opgemerkt dat er met de opmerkingen die u via uw advocaat doorstuurde (dd.27/03/2021) bij het notities van het eerste persoonlijk onderhoud werd rekening gehouden, en dat deze geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen gezien het ging om bemerkingen omtrent de schrijfwijze van bepaalde plaatsnamen en eigennamen.

Op basis van het voorgaande dient te worden vastgesteld dat u uw vervolgingsvrees niet aannemelijk heeft kunnen maken en dat u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling.

Over de documenten die u neerlegt dient te worden gesteld dat zij niet vermogen de bovenstaande bevindingen te wijzigen. Over uw taskara en de officiële vertaling ervan dient te worden gesteld dat deze louter persoonsgegevens bevatten, die hier niet ter discussie staan. De schooldocumenten: aanbevelingsbrieven, diploma's en certificaten van uw opleiding, bevatten louter persoonsgegevens en gegevens in verband met uw schoolloopbaan, die hier vooralsnog niet in twijfel worden getrokken. Verder legt u foto's neer van uw tewerkstelling voor ASPSO, er dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Over de door u neergelegde contracten bij Jahan Universiteit en ASPSO, en de ontslagbrief, en de twee beloftebrieven van de Taliban, dient te worden gesteld dat zij uit voor handen zijnde achtergrondinformatie blijkt dat corruptie sterk aanwezig is in uw land, en dat valse documenten gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. De door u neergelegde afgedrukte krantenartikelen, dient te worden gesteld dat zij louter gegevens bevatten van de incidenten die zij verhalen, maar geen elementen die wijzen op uw betrokkenheid in deze incidenten. Verder legt u een psychologisch attest neer, een dergelijk psychologisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het door u bijgebrachte e-mailbericht dat zou afkomstig zijn van Attaullah Hazrat dd 02092021 kan geenszins afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, te meer daar hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert de in voormelde mail vermelde e-mailadressen aan te maken, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan

Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022

dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kabul, Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onzegd, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen

die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker betoogt dat hij sinds oktober 2020 twee keer per maand opgevolgd wordt door dr. G., hypno- en psychotherapeut en dat hij lijdt aan ernstige angststoornissen en PTSD, gelinkt aan zijn opgelopen trauma's in Afghanistan. Het attest bij zijn verzoekschrift ondersteunt volgens hem zijn verklaringen en zet zijn vrees in perspectief. Hij legt uit dat zijn lang aanslepende asielprocedure destructieve gevolgen heeft op zijn mentale gezondheid.

Hij vervolgt dat hij juist in België was aangekomen toen hij al ondervraagd werd door de DVZ en dat hij onder hevige stress en paniek stond. Hij zou de slechte raad hebben opgevolgd om bepaalde zaken te vermelden, te ontkennen of weg te laten. Tijdens zijn eerste verhoor op het CGVS heeft hij zijn fout rechtgezet, verklarende dat zijn paspoort was verbrand. Hij meent dat de commissaris-generaal de angstige context van de asielprocedure niet naast zich neer kon leggen. De verschillende verklaringen omtrent zijn familiesamenstelling berusten op een misverstand nu hij op de DVZ gevraagd zou zijn om niets over zijn verhaal te zeggen, waardoor hij geen melding maakte van het feit dat zijn broer door de taliban gedood werd en hij die broer niet meetelde wanneer hij gevraagd werd hoeveel broers en zussen hij had.

Hij legt vervolgens uit dat hij persoonlijk zijn visumaanvraag heeft ingediend, maar dat de gegevens werden ingevuld door "Act for Climate Today" (hierna ACT) en door het personeel van de Duitse

ambassade. Mede gelet op het hoog aantal frauduleuze visumdossiers kan er volgens hem geen bewijswaarde aan worden toegekend en kan dit visumdossier niet tegen hem gebruikt worden. Hij vervolgt dat zijn eigen werkplaats ASPSO niet bereid was om hem te helpen om het land te verlaten, maar dat zij dit wel wilden proberen via een partnership met ACT zodat hij Afghanistan alsnog kon verlaten op een legale manier.

M.b.t. ASPSO zet verzoeker uiteen dat het niet is omdat de website een tijd buiten werking was, dat ASPSO niet zou bestaan. Hij verwijt de commissaris-generaal geen contact te hebben opgenomen met het bedrijf zelf. Hij verwijst naar een mail van de manager van ASPSO, waarin de reden wordt aangegeven waarom hij zelf niet op sociale media wordt vermeld, dat verzoeker voor ASPSO is tewerkgesteld en de reden waarom de website soms buiten dienst is. Verder wijst hij op de relatieve bewijswaarde van informatie afkomstig van internet, in het bijzonder voor wat betreft de Facebookprofielen. Dat hij vaag is gebleven over zijn tewerkstelling bij ASPSO spreekt hij tegen omdat hij meent dat hij tijdens zijn tweede verhoor wel degelijk met de nodige precisie belangrijke informatie wist te geven. Hij voegt nog toe dat hij slechts een jaar heeft gewerkt voor ASPSO, wat het gebrek aan details kan verklaren.

Hij legt vervolgens uit dat hij niet aanwezig was bij de moord op zijn broer, waardoor hij ook geen kennis kan hebben over het exacte moment waarop dit is gebeurd. Hij voegt toe dat dit een traumatiserende gebeurtenis betreft, die een impact heeft gehad op zijn vermogen om dit te herinneren.

De reden waarom ASPSO geen problemen heeft gehad met de taliban kent hij niet, nu van hem niet verwacht kan worden een verklaring te bieden voor het handelen van zijn belagers. Hij geeft hierbij nog aan dat hij de nodige voorzorgsmaatregelen heeft genomen om het gevaar te ontwijken.

Hij verwijt de commissaris-generaal om een andere bewijswaarde toe te schrijven aan de tewerkstellingsbrieven neergelegd in het kader van zijn visumdossier dan aan de documenten die hij heeft neergelegd in het kader van zijn beschermingsverzoek. Hij meent dat hij ook de reden heeft aangegeven waarom het zo moeilijk is om andere documenten te verzamelen, zeker sedert de machtsovername.

Verwijzend naar “de vervolgingsgrond” zet verzoeker uiteen dat hij in januari 2019 is beginnen werken bij ASPSO en dat hij verantwoordelijk was voor de controle van projecten van Kabul in de hoedanigheid van data-analist. Hoewel men getracht heeft hem om te kopen, is hij professioneel gebleven, maar heeft dit tot gevolg gehad dat zijn broer werd gedood en dat zowel hijzelf als zijn vader dreigtelefoons hebben gekregen van de taliban. Zijn job aan de Jahan universiteit werd stopgezet omdat zijn belagers hem daar kwamen zoeken. Hij zou het contact met zijn gezin tijdelijk verbroken hebben om hen niet in gevaar te brengen en om het land te kunnen verlaten. Hij zou nog steeds contact hebben met een vriend, die hem bevestigd heeft dat de taliban nog steeds naar hem op zoek zijn. Ook zijn gezin zou onder continue dreiging staan.

Door zijn verblijf gedurende drie jaar in België heeft hij zich aangepast aan de westerse wereld, de westerse mentaliteit en manier van leven. Hij legt uit dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt en dat hij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Omwille van zijn verwestering meent hij vervolgd te zullen worden door de taliban. Hij erop dat de situatie voor terugkeerders nog verontrustender is geworden na de machtsovername van de taliban.

Hij beroept zich op het voordeel van de twijfel.

M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus zet hij uiteen dat het huidige bewind van de taliban gelijkenissen vertoont met het Al Shabaab-regime in Somalië, dat bekend staat voor het volledig gebrek aan het respect van de mensenrechten. Vervolgens stipt hij de precare levensomstandigheden, de humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan aan en stelt hij dat de Afghaanse bevolking geconfronteerd wordt met een situatie van armoede en exponentiële economische achteruitgang, waardoor ontelbare betrouwbare bronnen aan de alarmbel trekken. Hij begrijpt niet waarom de commissaris-generaal kan stellen dat de huidige humanitaire crisis niet het duidelijke gevolg is van het optreden van actoren in de situatie. Hij vervolgt dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Hij is vervolgens de mening toegedaan dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en integriteit. Burgers zouden wel degelijk willekeurig het slachtoffer worden van het willekeurig geweld ter plaatse. De rechten van minderheden en van vrouwen zijn meer dan ooit in gevaar. Stellen dat er slechts één actor overblijft in het conflict en er om die reden geen sprake is van een gewapend conflict getuigt volgens verzoeker van een foutieve interpretatie en onvolledige analyse

van de situatie in Afghanistan. Uit voorgaande blijkt volgens hem dat Afghanistan zich in een situatie van een gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt, waardoor hij recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker het volgende nieuwe stuk:

- Psychologisch attest, 12.07.2022.

3.2. Op 11 oktober 2022 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* augustus 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 13 september 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2020;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus *"Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad twee aanvullende nota's neer:

3.3.1. In een eerste aanvullende nota refereert hij aan de volgende nieuwe stukken:

- petition letter (+ vrije vertaling);
- Arbeidsovereenkomst;
- Attesten van vrijwilligerswerk als tolk bij het Rode Kruis en Brussel Onthaal vzw;
- Attesten van taal- en integratielessen;
- Foto's van Belgisch sociaal netwerk.

Verder refereert verzoeker nog aan volgende rapporten:

- Human Rights Council, *"Situation of human rights in Afghanistan – Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights"*, 6 september 2022;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: Economic Crisis Underlies Mass Hunger"*, 4 augustus 2022;
- UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan 15 August 2021 – 15 Juni 2020"*, 20 juli 2022;
- UN, Afghanistan: *"UN human rights experts warn of bleak future without massive turnaround"*, 12 augustus 2022;
- FIDR, *"One year after Taliban takeover, human rights defenders at greater risk than ever"*, 12 augustus 2022;
- Amnesty International, *"Amnesty Calls for Resolution on Human Rights Violations In Afghanistan"*.

3.3.2. In een tweede aanvullende nota refereert verzoeker aan het volgend nieuwe stuk:

- Een psycho-therapeutisch verslag van 13 oktober 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan de taliban/de Afghaanse maffia omwille van zijn werk als data-analist bij ASPSO.

Middels de bestreden beslissing oppert de commissaris-generaal vooreerst het vermoeden dat verzoeker zijn paspoort vernietigd heeft om informatie te verbergen, wat op ernstige wijze de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt. Er wordt hierbij gewezen op verzoekers tegenstrijdige verklaringen afgelegd bij de DVZ, het CGVS en de Duitse ambassade m.b.t. zijn familiesamenstelling, wat er volgens de commissaris-generaal op wijst dat verzoeker een achteraf geconstrueerd verhaal vertelt. Vervolgens gaat de commissaris-generaal in op volgende vaststellingen die het geloof in verzoekers vluchtmotieven verder op de helling zetten:

A) verzoeker maakte tijdens zijn visumaanvraag geen melding van zijn werkzaamheden voor ASPSO; B) het bestaan van de organisatie ASPSO wordt in twijfel getrokken omdat i) de website dan weer wel dan weer niet beschikbaar is; ii) verzoeker voorhoudt dat het gaat om een groene webpagina, terwijl paars de hoofdkleur is; iii) de teksten op de website lukraak gekopieerd lijken van andere websites; iv) de Facebookpagina links bevat naar artikels van de op dat moment niet-toegankelijke website van ASPSO; iv) alle rapporten gepost werden in een tijdspanne van twee dagen en zowel de Facebookpagina als de website maken melding van een onbestaand telefoonnummer.

C) Verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling bij ASPSO zijn vaag en gebrekkig nu i) hij slechts vage en oppervlakkige info kan geven over zijn opdrachtgevers en over zijn projecten die hem werden toebedeeld; ii) verzoeker ook weinig kan vertellen over ASPSO zelf, hij niet kan vertellen hoe de organisatie gestructureerd is, hij slechts na herhaaldelijk aandringen namen kan geven van zijn amper 3 collega's, het enige tijd duurt vooraleer hij de namen kan geven van de personen die hem begeleidden naar het terrein om de projecten te controleren; iv) verzoeker zich moeilijk kan herinneren wie hem die bewuste dag vergezelde; v) verzoeker niet coherent is over wie zijn werkgever is bij ASPSO.

D) Er zijn verder vraagtekens te plaatsen bij de taken die verzoeker verklaarde te hebben bij ASPSO, zijnde de financiële eindverantwoordelijkheid en rapportage nu i) het opmerkelijk is dat verzoeker als data-analyse verantwoordelijk zou zijn voor de financiële afhandeling van projecten; ii) er geen gewag wordt gemaakt van dergelijke taken in zijn contract; iii) noch uit de website noch uit de Facebookpagina blijkt dat ASPSO aan consultancy of audits zou doen iv) het verder ongeloofwaardig is dat verzoeker als eindverantwoordelijke zonder veiligheidsmaatregelen zou worden uitgestuurd naar gebieden waar de taliban actief zijn.

E) Verzoekers relaas bevat verder nog een aantal onlogische elementen: i) verzoeker legt inconsistente verklaringen af over het tijdstip waarop zijn broer is gedood, terwijl dit nochtans de aanleiding vormde voor zijn afreis naar Jalalabad; ii) de informatie die verzoeker geeft over de omstandigheden waarin zijn broer werd gedood zijn heel vaag en zijn verklaringen over wat zijn moeder vertelde alsook omtrent de reactie van zijn werkgever zijn weinig logisch.

F) Dat de organisatie ASPSO geen problemen heeft gekend met de taliban voor of na zijn vertrek en dat zijn manager A.H. nooit benaderd is geweest door de taliban is zeer opmerkelijk nu zij betrokken waren bij de projectafhandeling die net de doorn in het oog was van de taliban. Dat de taliban dan wel informeren bij een privé-universiteit, die niets met verzoekers werk bij ASPSO te maken had, doet de wenkbrauwen fronsen.

G) Dat verzoeker zich nog kon bewegen in en buiten Kabul, ook al zaten de taliban hem op de hielen, is niet plausibel.

H) Los van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas stelt de commissaris-generaal nog vast dat verzoekers loutere tewerkstelling voor het project 'Action for Climate Today' geen reden is om aan te nemen dat hij een risico loopt op vervolging gezien i) die organisatie ACT sinds maart 2019 niet meer bestaat en ii) ACT zich niet bezighoudt met thema's die de taliban als controversieel beschouwen. Ook zijn weinig plausibele tewerkstelling voor de Jahan universiteit is volgens de commissaris-generaal geen reden om aan te nemen dat hij een risico op vervolging loopt nu die universiteit na de machtsvername terug open is en er geen indicaties zijn dat leerkrachten op deze universiteit het risico op vervolging lopen louter omwille van hun tewerkstelling.

De documenten die door verzoeker werden neergelegd, doen volgens de commissaris-generaal tenslotte geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

4.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bestaat.

4.3.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota's neergelegd ter terechtzitting twee medische attesten voegt, respectievelijk opgesteld op 12 juli 2022 en op 13 oktober 2022, die beiden in dezelfde lijn liggen als het attest van 4 december 2020 dat zich reeds in het administratief dossier bevindt (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4) en waaromtrent op terdege wijze werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. De Raad leest in voormeld attest dat verzoeker sinds oktober 2020 twee keer per maand opgevolgd wordt door dr. G., hypno- en psychotherapeut. Er wordt gesteld dat verzoeker in Afghanistan werkzaam was als professor op de universiteit van Kabul, hij zeer veel potentieel heeft, hij overgevoelig is en zowel op psychologisch als fysiek vlak slecht werd behandeld door de taliban. Er wordt vervolgd dat verzoeker duidelijke tekenen heeft van een posttraumatische stress wat kan verklaren dat hij moeilijkheden heeft om zijn traumatische ervaringen met de nodige precisie te vertellen. Verder wordt erop gewezen dat verzoeker tewerkgesteld

is, lessen Nederlands volgt en dat een terugkeer naar Afghanistan een gevaar voor zijn leven betekent. Volgens de therapeut werden verzoekers symptomen veroorzaakt door de traumatische gebeurtenissen. De Raad stelt vast dat op basis van voormelde attesten niet kan worden vastgesteld dat verzoeker niet in staat was om de hem gestelde vragen bij de DVZ en het CGVS te beantwoorden. Verzoeker toont niet aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om aanspraak te kunnen maken op zijn rechten of te voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de procedure internationale bescherming en dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met bijzondere procedurele noden zijn hoofde.

De Raad benadrukt verder nog dat de psychotherapeutische verslagen van 12 juli 2022 en van 13 oktober 2022, net zomin als het verslag van 4 december 2020, evenmin een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde symptomen werden veroorzaakt. Immers, een psycholoog - of zoals *in casu* een psychotherapeut - doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, enkel maar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen symptomen. Een psycholoog of een therapeut is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Door te verwijzen naar voormelde attesten en hieruit zonder meer af te leiden dat die attesten zijn verklaringen kunnen ondersteunen en zijn vrees in perspectief plaatsen, toont verzoeker enerzijds niet aan dat zijn medische situatie een dermate impact heeft op de beoordeling van zijn verklaringen afgelegd doorheen zijn asielpprocedure en anderzijds evenmin dat de door hem afgelegde verklaringen zonder meer als geloofwaardig moeten worden bevonden.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker, verwijzend naar zijn psychologische toestand, niet aannemelijk maakt dat de taliban of andere actoren betrokken zijn bij de toekenning of het ontzeggen van medische hulp om redenen die verband houden met het Vluchtelingenverdrag. Bovenal zijn er geen indicaties dat verzoekers situatie een hardheid vertoont die kan worden gekwalificeerd als daad of daden van vervolging in zijn hoofde.

4.3.4. Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij oordeelt dat de door verzoeker tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn paspoort en familiesamenstelling en daarnaast de tegenstrijdige informatie zoals die zich voordoet in zijn visumdossier, de algehele geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnen. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente toelichting: *“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u ten aanzien van Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk verklaarde dat u niet over een paspoort beschikte (Verklaring DVZ, vraag 28, p. 10) maar toen u werd geconfronteerd met de resultaten uit de Eurodac-databank, gaf u toe dat u het paspoort zelf had verbrand bij aankomst in België. Tijdens uw persoonlijk onderhoud zei u hierover dat u onder stress stond en weinig geslapen had waardoor u dit zei (NPO 1, p. 21), wat echter niet volstaat als verklaring. Van een verzoeker mag immers verwacht worden dat hij van meet af aan alle relevante informatie en documenten in het kader van zijn asielpprocedure voorlegt, daarbij heeft de verzoeker een samenwerkingsplicht en de plicht om de waarheid te spreken. Bovendien doen verdere vaststellingen omtrent uw visumaanvraag vermoeden dat u door uw paspoort te vernietigen van meet af aan bewust gepoogd heeft om informatie te verbergen. Deze vaststelling ondermijnt reeds in deze fase op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid. Verder dient er op te worden gewezen dat het CGVS beschikt over informatie die manifest tegenstrijdig is met de verklaringen die u heeft afgelegd ten aanzien van de Belgische autoriteiten. Zo verklaarde u ten aanzien van DVZ op 12 juni 2019 dat u geen broers had, enkel twee zussen. In de vragenlijst van het CGVS, u afgenomen op 4 augustus 2019 verklaarde u dan weer dat uw broer werd gedood door de Taliban. Geconfronteerd met de vaststelling tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u hem niet vermeldde omdat hij dood was (NPO 1, p. 10), wat de wenkbrauwen doet fronsen, gezien er bij de familieleden op DVZ wordt gevraagd naar alle broers en zussen, ook de overleden broers en zussen en de halfbroers en – zussen (DVZ Persoonsgegevens, vraag 17), en uw verklaring dat het vermelden van uw broer u naar uw zaak zou leiden, is bevreemdend gezien u net in de asielpprocedure zat waarbij de dood van uw broer een essentieel element vormde. U kon hier echter geen verheldering voor bieden tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO 1, pp. 10-11). Deze vaststellingen wijzen in de richting van een achteraf gereconstrueerd verhaal en doet twijfels rijzen bij uw verklaring dat u een broer had maar dat deze werd gedood door de Taliban. Er dient ook op gewezen te worden dat u geen enkele document neerlegt, waaruit uw familiesamenstelling zou kunnen blijken, wat in contrast staat met uw verder uitvoerig gedocumenteerd asielaanvraag. Dat aan uw verklaringen over uw familie sterk kan worden getwijfeld, wordt nog duidelijker wanneer we deze naast de informatie die u overlegde aan de Duitse ambassade in Kabul leggen. Daar verklaarde u immers dat u drie broers en drie zussen had, waarvan één in de Verenigde Staten woonde. Wanneer u hiermee in het tweede persoonlijke onderhoud geconfronteerd wordt, antwoordt u ontwijkend dat uw werkplaats de informatie heeft ingevuld (NPO 2, p. 5-6) maar later geeft u*

wel toe dat u zelf persoonlijk de aanvraag deed bij de Duitse ambassade van Afghanistan in Islamabad (NPO 2, p. 7). Ondanks deze verklaringen blijft u hardnekkig volhouden dat u niet weet waarom zij die informatie zo hebben ingevuld (NPO 2, p. 7). Tekenend voor uw onwil om helderheid te verschaffen is dat u zelfs bij deze confrontatie ontwijkend blijft antwoorden op de vraag welke informatie in het visumdossier niet correct is (NPO 2, pp. 5-6). Eerst antwoordt u naast de kwestie, om daarna te stellen dat het CGVS over de informatie beschikt en ze zelf kan lezen (NPO 2, p. 6). Uw gebrek aan medewerking ondermijnt op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid. Ten slotte antwoordt u dat u stress had en niet alle documenten heeft doorgenomen voor u ze indiende bij de Duitse ambassade in Islamabad (NPO 2, p. 7), een verklaring waaraan in deze fase nog zeer weinig geloof kan gehecht worden. Het visumdossier bevat immers meerdere tewerkstellingsdocumenten van Action for Climate Today, in Kabul die informatie verschaffen die regelrecht ingaat tegen uw eerdere verklaringen dat u was tewerkgesteld bij ASPSO en de Jahan-universiteit. Uiteindelijk geeft u na confrontatie met de visuminformatie wel aan dat ACT voor uw visumaanvraag werd gebruikt door uw werkgever, maar blijft u erbij dat u er nooit gewerkt heeft (NPO 2, p. 13). Echter komt het maar weinig overtuigend over dat een schijnbaar gereputeerde organisatie iemand naar een congres zou sturen in Europa en hierbij gebruik maakt van valse loonbrieven en referentiebrieven van zowel ACT als de Europese organisator, te meer gezien u deze 'verklaring' pas geeft nadat u geconfronteerd wordt met informatie die de gehele geloofwaardigheid van uw relaas op de helling zet. Sowieso laat u na om enige duidelijkheid hieromtrent te scheppen waarom u op basis van valse informatie een visum aanvraagde en wat uw eigen aandeel hierin was, hoewel u daar verschillende keren de kans toe kreeg (NPO 2, p. 3 en p. 5 en 6 en NPO 2, p. 15). Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat u in uw eerste gehoor bij DVZ het bestaan van uw paspoort verzweeg, en dat u voor de uiteindelijke confrontatie met het visumdossier in uw tweede persoonlijke onderhoud op geen enkel moment noch bij DVZ noch in uw eerste persoonlijke onderhoud enige indicatie aangaf dat er mogelijk valse informatie was gebruikt om het visum te verkrijgen, evenmin verklaarde u waarom u dit zou hebben gedaan. Er mag van een verzoeker verwacht worden dat hij de waarheid spreekt, en over alle elementen in zijn asielrelaas duidelijkheid verschaft van bij het begin van zijn asielprocedure. U kreeg hiertoe zoals reeds aangestipt verschillende keren de kans. Deze vaststellingen maken nogmaals duidelijk dat u verzaakt aan de samenwerkingsplicht inzake uw asielprocedure en weigert duidelijkheid te verschaffen over de elementen die essentieel zijn voor de beoordeling van uw vraag tot internationale bescherming en dat u bewust informatie heeft verzwegen en achtergehouden. Dit alles ondermijnt fundamenteel uw algemene geloofwaardigheid, en zet serieuze vraagtekens bij uw verklaringen omtrent de redenen voor uw vertrek uit Afghanistan."

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift tevergeefs zijn verklaringen bij de DVZ te vergoelijken, stellende dat hij op het moment dat hij werd ondervraagd door de DVZ net in België was aangekomen, dat hij toen onder hevige stress en paniek stond en dat hij de foutieve raad had opgevolgd om bepaalde zaken al dan niet te vermelden. Met voorgaande biedt verzoeker geenszins een afdoende uitleg voor de tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd doorheen zijn asielprocedure. Ten onrechte tracht verzoeker, gelet op de hoger vermelde, op hem rustende medewerkingsplicht, de verantwoordelijkheid voor zijn eerdere leugenachtige verklaringen volledig van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Bovendien werden verzoekers verklaringen afgelegd bij de DVZ, na afloop van het verhoor, hem voorgelezen in het Pashtou en verklaarde verzoeker na afloop van het verhoor dat de door hem vermelde inlichtingen correct zijn (AD CGVS, voorgaande VZ, deel DVZ, verklaring DVZ). Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud werd verzoeker gevraagd hoe het gehoor op de DVZ is verlopen, waarop hij antwoordde dat het goed ging. Hij had verder geen opmerkingen bij zijn gehoor en antwoordde op de vraag, of hij er alle essentiële elementen heeft weergegeven waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient, bevestigend (CGVS verhoor 1, p. 3). Verder wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens het verhoor op de DVZ omdat hij juist was aangekomen in België, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoeker kan tenslotte bezwaarlijk voorhouden als zou men hem op de DVZ gevraagd hebben niets te vertellen over zijn eigen verhaal. Verzoeker werd weliswaar verzocht om een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit het herkomstland (AD CGVS, voorgaande VZ, vragenlijst, punt 5), doch werd geenszins verzocht om bepaalde elementen niet te vermelden. Specifiek gevraagd naar zijn broers en zussen, werd duidelijk verzocht om ook de overleden broers en zussen te vermelden (AD CGVS, voorgaande VZ, verklaring DVZ, punt 17), zoals terecht werd aangestipt in de bestreden beslissing en waardoor verzoeker niet dienstig kan aanvoeren dat hij niet wist dat hij zijn overleden broer ook moest

vermelden. Verzoeker slaagt er niet in de pertinente motieven uit de bestreden beslissing, zoals *supra* geciteerd, te ontkrachten.

Waar hij meent dat de informatie uit het visumdossier niet aangewend mocht worden bij het nemen van een beslissing in zijn beschermingsverzoek en hij de commissaris-generaal verwijt te werken met twee maatstaven *qua* bewijswaarde van Afghaanse documenten, kan de Raad hem geen gelijk geven. De Raad ziet niet in waarom verzoekers verklaringen afgelegd voor de Belgische asielinstanties niet zouden mogen worden getoetst aan de informatie zoals die blijkt uit zijn visumdossier. Bovendien werd verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd met zijn visumaanvraag en werd hij over de inhoud van zijn visumaanvraag ook verschillende vragen gesteld. Indien verzoeker de mening was toegedaan dat zijn visumdossier hem niet mocht worden tegengeworpen stond het hem vrij om hieromtrent duidelijke en precieze verklaringen af te leggen tijdens dit verhoor, *quod certe non*. Verzoeker werd immers meermaals gevraagd of er informatie is uit het visumdossier die niet correct is, maar kwam niet verder dan erop te wijzen dat zijn werkplaats hem een masteropleiding wilde laten volgen in Duitsland en hiervoor beroep deed op een tussenkantoor. Gevraagd waarom er werd ingevuld dat hij drie broers heeft, waarvan één in de VS verblijft, terwijl dit niet correct was, antwoordde verzoeker dat hij dit niet weet, wat zeer merkwaardig is nu hij anderzijds verklaarde dat hij zelf, samen met het kantoor, zijn visumaanvraag heeft ingediend (CGVS verhoor 2, p. 5-6) en meer nog, dat hij hiervoor zelf naar Islamabad reisde met een auto die hij voor zichzelf had gehuurd (CGVS verhoor 1, p. 23, p. 25; CGVS verhoor 2, p. 4). Hij kan dan ook in het verzoekschrift bezwaarlijk laten uitschijnen dat zijn visum op frauduleuze wijze zou zijn bekomen louter omdat er in Afghanistan sprake is van een hoog aantal frauduleuze visumdossiers. Door verder te herhalen dat zijn eigen werkplaats niet bereid was om het visum te regelen, maar hiervoor beroep deed op een tussenkantoor, ACT, biedt verzoeker evenmin enige dienstige uitleg voor het gegeven dat in zijn visumaanvraag werd aangegeven dat hij sedert 2017 tewerkgesteld is bij ACT als economisch assistent (AD CGVS, landeninformatie, visumdossier), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat hij hiervoor niet heeft gewerkt (CGVS verhoor 2, p. 13). Door tijdens zijn verhoor aan te geven dat dit zo verklaard werd omdat hij een *scholarship* wilde bekomen (CGVS verhoor 2, p. 13) komt dit geenszins overeen met de *post-factum* uitleg die hij in het verzoekschrift tracht te geven, namelijk dat zijn visumdossier een frauduleus karakter vertoont. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker alleszins verklaarde dat hij niemand iets heeft betaald om het visum te bekomen (CGVS verhoor 2, p. 13). Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud nog voorhield dat zijn universiteit hem aanspoorde om een training te volgen en dat het dan zijn eigen organisatie was waarvoor hij werkte, die hem vertelde om hem een 10 daagse training in “Economy” te volgen (CGVS verhoor 1, p. 22), terwijl hij hierbij met geen woord repte over de tussenkomst van een derde organisatie die uiteindelijk gezorgd zou hebben voor zijn visum, in tegenstelling tot wat hij uitlegde tijdens zijn volgende verhoor. Door zijn verklaringen tijdens een tweede persoonlijk onderhoud bij te sturen en dit bovendien pas nadat hij geconfronteerd werd met foutieve gegevens in zijn visumdossier, stellende dat zijn visumaanvraag werd ingediend door een tussenkantoor en hij niet weet waarom door hen foute informatie werd doorgegeven (CGVS verhoor 2, p. 6) om daarna opnieuw te verklaren dat hij zelf naar Islamabad is gereisd maar hij toen onder stress stond waardoor hij de papieren niet heeft gelezen (CGVS verhoor 2, p. 7), ondermijnt hij de geloofwaardigheid van zijn gehele relaas en blijft hij zeer mysterieus over de redenen waarom zijn visumdossier foutieve informatie bevat alsook over de wijze waarop hij dit heeft aangevraagd. Verzoekers uiteenlopende vergoelijkningen voor de *supra* en in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden volstaan geenszins om de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vervolgens vast dat er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij i) het bestaan van ASPSO zelf waarvoor verzoeker zou zijn tewerkgesteld, ii) de tewerkstelling van verzoeker en; iii) de taken die verzoeker verklaarde te hebben bij ASPSO. Verzoeker slaagt er niet in de volgende motieven dienaangaande, die door de Raad pertinent en draagkrachtig worden bevonden, te ontkrachten: “*Los van het feit dat u geen enkele melding maakte van uw werkzaamheden voor ASPSO tijdens uw visumaanvraag en enkel melding maakte van ACT als werkgever, kan er überhaupt getwijfeld worden aan het werkelijke bestaan van de organisatie ASPSO zoals u deze beschrijft, afkorting voor ‘Afghanistan Strategy and Policy Studies Organisation’ . Zo moet meteen opgemerkt worden dat de website van ASPSO, www.aspsokabul.com in december 2020 niet toegankelijk is, wat reeds zeer opmerkelijk te noemen valt. Nog opvallender is dat op het moment dat u geconfronteerd wordt in uw tweede persoonlijke onderhoud dat de website niet werkt, u verwijst naar een groene webpagina (NPO 2, p. 10) terwijl ASPSO in zijn logo en website steeds paars als hoofdkleur gebruikt. Daags na het tweede persoonlijk onderhoud op 1 maart 2021 stond de website vreemd genoeg terug online. Wat er ook van zij, op deze website vinden we enkel links terug naar andere grote*

onderzoekscentra of media, en geen rapporten van de hand van ASPSO zelf. Nergens vinden we een portfolio terug zoals bij andere consultancy-bedrijven die in deze sectoren actief zijn. De teksten op deze website lijken lukraak gekopieerd van andere websites. Zo staat er bijvoorbeeld een post getiteld 'The ASPSO Academic delegation' visits India' een tekst over een conferentie die in Belgrado zal worden gehouden over jonge Roma's. De 'message of the center director' is eveneens overgenomen van een andere website, wellicht die van Institute of Policy Studies van Pakistan, want nodigt in zijn slotzin uit 'om van Pakistan weer een welvarende staat te maken'. Dit zijn slechts twee voorbeelden, de website staat vol van bij elkaar geplukte teksten van andere websites. Eenzelfde vaststellingen werden gedaan op de Facebook-pagina van ASPSO. Zo werd vastgesteld dat de Facebook-pagina van uw organisatie, aanvankelijk enkel links bevat naar rapporten (inter-)nationale mediakanalen, internationale organisaties en/of onderzoekscentra. Daarna volgt een periode tussen 7 april 2018 en 15 juni 2019, waarbinnen de periode van uw tewerkstelling valt, waarin geen enkele post verschijnt op de Facebookpagina van ASPSO. Ten slotte wordt na 15 juni terug links gepost, deze keer wel gelinkt naar artikels op de op dat moment niet-toegankelijke website van ASPSO. Opvallend is echter in deze artikels sprake is van een letterlijk overname van de onder andere de War Casualty Reports van de New York Times, waarbij de naam van de krant veranderd werd door Afghan Strategic and Policy Studies Organisation. Bij nazicht van deze maandelijkse rapporten in maart 2021, blijkt dat deze allemaal werden gepost in een tijdspanne van twee dagen nl. van 19 juni 2019 tot 20 juni 2019. Als oprichtingsdatum voor ASPSO wordt op de website 2015 vermeld, terwijl op de Facebook-pagina 2014 wordt vermeld. Zowel de website als de Facebook-pagina verwijzen naar een onbestaand telefoonnummer. Deze vaststellingen doen reeds ernstige twijfels rijzen bij het bestaan van ASPSO als bedrijf, en al zeker hoe u deze beschrijft. Daarenboven staat dit zeer onprofessionele karakter van de website en Facebook-pagina van ASPSO in schril contrast met uw verklaringen dat ASPSO als consultancy bedrijf in opdracht werkte van grote internationale donoren en ministeries (NPO 1, p. 12). De opdrachtgevers die u noemt zijn niet de minste: de World Health Organisation (NPO 1, p. 13), de VN, het ministerie van Landbouw en andere ministeries (NPO 2, p. 8-9). Het is bevreemdend dat een organisatie die voor dergelijke grote en belangrijke opdrachtgevers werkt, hiervan geen gewag maakt op zijn website en zich zou wagen aan een schaamteloos kopiëren van teksten van andere onderzoeksorganisaties of internationale perskanalen. Los van deze vaststellingen is het daarenboven weinig waarschijnlijk dat organisaties zoals de WHO of de VN zich voor audits zou beroepen op een organisatie als ASPSO die zich volgens de voorhanden zijnde informatie niet profileert als een consultancybedrijf maar als een onderzoeksorganisatie. Deze vaststellingen laten van uw vermeende tewerkstelling voor dit bedrijf weinig heel.

Verder dient er op te worden gewezen dat ook uw verklaringen over uw tewerkstelling bij ASPSO vaag en gebrekkig dienen genoemd te worden. Vooreerst is het opvallend dat u over uw opdrachtgevers slechts vage en oppervlakkige info kan geven (NPO 1, p. 12 en NPO 2, p. 8) en dat u ook over de projecten die u werden toebedeeld ter controle vaag blijft (NPO 1, p. 13 en p. 28). Bovendien kan ook weinig vertellen over ASPSO zelf. Zo weet u te vermelden dat ASPSO meer dan 50 werknemers heeft, maar kan u niet concreet vertellen hoe de organisatie gestructureerd was (NPO 2, p. 10) wat toch opmerkelijk is, gezien u er toch meer dan een jaar tewerkgesteld was. Bovendien kan u pas na herhaaldelijk aandringen de namen geven van uw collega's in uw unit, opmerkelijk, u was slechts met drie personen (NPO 2, p. 12). Ook als u gevraagd wordt wie u begeleidde naar het terrein om de projecten te controleren heeft u tijd nodig om op de namen van deze twee personen te komen (NPO 2, p. 11). Het doet de wenkbrauwen fronsen dat u zich zo moeilijk zou herinneren wie die bewuste dag u vergezelde, gegeven het feit dat de gebeurtenissen ter plekke u zo levendig in het geheugen staan. Bovendien bent u ook niet coherent over wie nu eigenlijk uw werkgever is bij ASPSO. Zo stelt u dat Attaullah Hazrat uw manager was (NPO 2, p. 9) en heeft hij ook uw contracten bij ASPSO als werkgever ondertekend, maar bij nazicht van zijn LinkedIn staat hij als oprichter van ASPSO maar zou hij er nooit hebben gewerkt, de informatie hiertoe werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Wel staat op zijn LinkedIn-profiel vermeld dat hij van augustus 2018 tot en met februari 2019 werkte bij Jahan-universiteit, wat ook op zijn Facebook-pagina wordt vermeld, iets waarvan u naar eigen zeggen niet op de hoogte was (NPO 2, p. 11). In het door u neergelegde e-mailbericht verklaart de persoon die zich uitgeeft voor Attaullah Hazrat dat hij om veiligheidsredenen zei dat hij voor Jahan werkte, om zijn leven sparen (e-mailbericht Attaullah Hazrat 02092021), wat in het licht van uw verklaringen, werkelijk nergens op slaat. Uw verklaringen stroken dan ook helemaal niet met de voor handen zijnde informatie. Dat uw werkgever en manager bij ASPSO zich zou uitgeven als departementshoofd zou zijn van Jahan- universiteit op zijn FB-profiel op het moment dat u daar voor hem werkte, maar dat u hier niet van op de hoogte zou zijn, is erg bevreemdend. De achtergrondinformatie hiertoe is toegevoegd aan uw administratief dossier. Deze vaststellingen ondermijnen het geloof in uw tewerkstelling voor de organisatie ASPSO, van dewelke het werkelijke bestaan als researchorganisatie reeds hierboven in twijfel werd getrokken.

Voorts zijn er ook vraagtekens te plaatsen bij de taken die u verklaarde te hebben bij ASPSO, meer bepaald de financiële eindverantwoordelijkheid en rapportage die u verklaart te hebben (NPO 2, p. 3). Het is opmerkelijk dat u als data-analyst zou verantwoordelijk zijn voor de financiële afhandeling van projecten, meer zelfs dat u als verantwoordelijke belast zou zijn met het attesteren van deze projecten in de eindfase (NPO 2, p. 3). In uw contracten wordt van deze taken geen gewag gemaakt, noch van het veldwerk dat u in dit kader zou moeten doen. Bovendien blijkt uit de voor handen zijnde informatie over ASPSO van de website en de Facebook-pagina niet dat zij aan consultancy of audits zouden doen. Daarenboven kan men zich de vraag stellen welke organisatie en welke opdrachtgever dergelijke eindverantwoordelijkheid als de audit en het aftekenen van projecten als wegenbouw, zonnepanelen en waterputten zonder meer zou toevertrouwen aan een pas afgestudeerde en onervaren jongeman, die zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond en gestudeerd. Dat u als eindverantwoordelijke voor de financiële afhandeling van de projecten onder de hoede van uw organisatie, zonder veiligheidsmaatregelen zou worden uitgestuurd naar gebieden waarvan geweten is dat Taliban er actief is, lijkt bovendien erg risicovol, zeker gezien het feit dat volgens uw verklaringen er zich in het verleden al precedents hadden voorgedaan in uw organisatie waarbij werknemers waren gekidnapt en vastgehouden (NPO 1, p. 27). Los van uw profiel zijn er ook de vaststellingen omtrent het profiel van uw organisatie: weinig professioneel en niet gericht op consultancy, eerder op research. Deze vaststellingen maken dat aan uw taak als financiële eindverantwoordelijke weinig geloof kan worden gehecht en dit haalt het geloof in uw asielrelaas onderuit." Door in het verzoekschrift uiteen te zetten dat het niet is omdat een website soms niet werkt, dat ASPSO niet bestaat en voor te houden dat de commissaris-generaal dan maar zelf contact diende op te nemen met dit bedrijf, gaat verzoeker volledig voorbij aan de essentie van de motieven in de bestreden beslissing en weerlegt hij de vaststelling, dat de website en Facebookpagina verwijzen naar een onbestaand nummer en teksten bevatten van andere onderzoeksorganisaties of internationale perskanalen, geenszins. Geheel ten onrechte tracht hij zijn vage en opmerkelijke verklaringen te verantwoorden door voor te houden dat hij nog niet zo lang bij ASPSO werkte waardoor hij niet alle details kan geven. De Raad meent dat een tewerkstelling van meer dan één jaar wel degelijk moet volstaan om gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent de aard van verzoekers tewerkstelling, de inhoud van de concrete projecten waaraan hij werkte, omtrent zijn collega's en opdrachtgevers nu dit de essentie betreft van iedere tewerkstelling. Door opnieuw te verwijzen naar de e-mail opgesteld door A.H., werpt hij evenmin een ander licht op de beoordeling van zijn asielrelaas. De motieven van de commissaris-generaal blijven derhalve overeind. De Raad voegt nog toe dat, zoals de commissaris-generaal overigens ook terecht heeft aangestipt, het geenszins geloofwaardig is dat hoewel verzoeker, die gezocht zou worden door de taliban en die één jaar tewerkgesteld was voor ASPSO, ASPSO zelf of diens manager nooit benaderd zouden zijn door de taliban te meer nu verzoeker volgens zijn verklaringen net gevisieerd werd door de taliban omwille van de aard van zijn tewerkstelling.

Dat verzoeker hierbij nog wisselende verklaringen aflegt over het tijdstip van de dood van zijn broer en zeer vage verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin zijn broer gedood werd, doet, zoals door de commissaris-generaal terecht werd toegelicht, nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker beperkt zich er in zijn verzoekschrift toe te stellen dat de dood van zijn broer een heel traumatiserende gebeurtenis was. Ook al wordt niet betwist dat de dood van een familielid een impact heeft op iedere verzoeker van internationale bescherming, dit echter nog niet betekent dat die verzoeker ervan zou zijn vrijgesteld een coherente en geloofwaardig asielrelaas naar voren te brengen. Verzoeker is hiertoe, omwille van een reserme aan vaststellingen, niet in staat is gebleken. Zoals reeds *supra* werd uiteengezet, brengt verzoeker geen enkel medisch attest bij waarin omschreven wordt op basis van welke vaststellingen zijn cognitieve vermogens zouden zijn aangetast zodanig dat hij zijn asielprocedure niet op gedegen wijze heeft kunnen doorlopen.

De volgende motieven worden mede bij dienst verweer overgenomen door de Raad: "wonen en werken (NPO 2, p. 20) en dat u erin tussentijd in slaagde om persoonlijk een visum voor Duitsland te gaan aanvragen in Islamabad om dan terug te keren naar Kabul van waar u vertrok richting Europa (NPO 1, p. 30). Uit het visumdossier blijkt bovendien dat u ook in Kabul zelf nog talrijke *démarches* moest plegen voor dit visum zoals het aanvragen van visum bij de ambassade van Pakistan in Kabul en een bankattest van Azizi Bank (zie Visumdossier) wat dus maakte dat u meerdere verplaatsingen hiertoe moest doen binnen Kabul. Dat u zich nog zo bewoog in en buiten Kabul, ook al zat de Taliban u volgens uw verklaringen op de hielen, lijkt dan ook weinig plausibel. Uit achtergrondinformatie over de aanslag die het CGVS verzamelde ten slotte, blijkt bovendien dat de aanslag waar u naar refereerde, niet werd opgeëist en was er geen enkele aanwijzing over het waarom van de aanslag. In het licht van de reeds boven aangestipte vaststellingen lijkt uw verklaring dat de mislukte zelfmoordaanslag die plaatsvond in april 2019

tegen u zou gericht geweest zijn, dan ook weinig plausibel en dient er worden vastgesteld dat uw verklaringen in de richting wijzen van een retroactief gereconstrueerd verhaal.

Verder dient er op gewezen te worden dat ook uw verklaringen omtrent de rest van de nasleep van de gebeurtenissen weinig waarschijnlijk genoemd kunnen worden. Dat de Taliban, ondanks het feit dat zij u met de dood hadden bedreigd na de dood van hun leider, het op een akkoord gooiden met uw vader en hem beloofden met rust te laten (NPO 3, p. 4), staat in schril contrast met hun eerdere reactie waarbij ze uw broer doodden omdat u niet wilde ingaan op hun vraag om de projecten goed te keuren. Deze lakse manier van handelen van de Taliban doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw reeds wankelende verklaringen.

Ter volledigheid en met de machtsovername van de Taliban in het achterhoofd, dient te worden opgemerkt dat los van de ongeloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten, er niet kan gesteld worden dat u risico loopt op vervolging omwille van uw mogelijke affiliatie met het project 'Action for Climate Today', quod non, uw loutere tewerkstelling voor dit project/deze organisatie geen reden is om aan te nemen dat u een risico op vervolging loopt gezien deze organisatie ACT (1) niet meer bestaat, ze kwam tot een einde eind maart 2019 (landeninfo 8), kort na uw vertrek in Afghanistan, en (2) deze zich ook niet bezig houdt met thema's die de Taliban als controversieel beschouwt (landeninfo 7). Verder is ook uw weinig plausibele tewerkstelling voor Jahan universiteit, waarover hierboven reeds ernstige twijfels werden geuit, geen reden om aan te nemen dat u risico op vervolging loopt. Deze universiteit is zelfs na de machtsovername terug open en er zijn geen indicaties dat de leerkrachten op deze universiteit risico op vervolging lopen louter omwille van hun tewerkstelling voor deze universiteit.

In de kantlijn dient te worden opgemerkt dat er met de opmerkingen die u via uw advocaat doorstuurde (dd.27/03/2021) bij het notities van het eerste persoonlijk onderhoud werd rekening gehouden, en dat deze geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen gezien het ging om bemerkingen omtrent de schrijfwijze van bepaalde plaatsnamen en eigennamen.

Op basis van het voorgaande dient te worden vastgesteld dat u uw vervolgingsvrees niet aannemelijk heeft kunnen maken en dat u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling."

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten: "Over de documenten die u neerlegt dient te worden gesteld dat zij niet vermogen de bovenstaande bevindingen te wijzigen. Over uw taskara en de officiële vertaling ervan dient te worden gesteld dat deze louter persoonsgegevens bevatten, die hier niet ter discussie staan. De schooldocumenten: aanbevelingsbrieven, diploma's en certificaten van uw opleiding, bevatten louter persoonsgegevens en gegevens in verband met uw schoolloopbaan, die hier vooralsnog niet in twijfel worden getrokken. Verder legt u foto's neer van uw tewerkstelling voor ASPSO, er dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Over de door u neergelegde contracten bij Jahan Universiteit en ASPSO, en de ontslagbrief, en de twee beloftebrieven van de Taliban, dient te worden gesteld dat zij uit voor handen zijnde achtergrondinformatie blijkt dat corruptie sterk aanwezig is in uw land, en dat valse documenten gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. De door u neergelegde afgedrukte krantenartikelen, dient te worden gesteld dat zij louter gegevens bevatten van de incidenten die zij verhalen, maar geen elementen die wijzen op uw betrokkenheid in deze incidenten. Verder legt u een psychologisch attest neer, een dergelijk psychologisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het door u bijgebrachte e-mailbericht dat zou afkomstig zijn van Attaullah Hazrat dd 02092021 kan geenszins afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, te meer daar hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert de in voormelde mail vermelde e-mailadressen aan te maken, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan." Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de Taliban.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

4.3.5. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op het gegeven dat hij zich tijdens zijn 3-jarig durende verblijf in België aangepast heeft aan de westerse wereld en hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de Taliban.

In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting vorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *“Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk”*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *‘to play the game’*.

4.3.5.1. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingsvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “een afzonderlijk departement binnen Kaboel”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah

(gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30, en EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “amr bil-maruf” (“deugdzaamheidsbevordering” ofwel “de talibancodes”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door amr bil-maruf of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate, van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA common analysis april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate, van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “directe beperkingen” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “professionals” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu origine die gedurende een bepaalde periode in

het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “verkeerd” en “verdacht” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, *Afghanistan* wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

4.3.5.2. Te dezen beweert verzoeker dat hij zich al drie jaar in België bevindt, geïntegreerd is en zich westers gedraagt en kleedt. Hij laat evenwel na deze bewering enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker, die nog maar drie jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Voor zover hij in louter algemene termijn wijst op een westerse gedraging en kleding, wenst de Raad nog te benadrukken dat verzoeker er wederom aan voorbijgaat dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen en uiterlijk een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat dit *in casu* het geval is. Verzoeker toont immers op geen enkele manier aan dat zijn keuze van kledij en gedragingen deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn religieuze dan wel politieke overtuiging, zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. De Raad merkt voor de volledigheid nog op dat verzoeker zowel voor als na zijn beweerde verblijf in Pakistan, ook vormende jaren heeft doorgebracht in zijn herkomstland. Verder doet verzoeker in het verzoekschrift geen enkele poging om individuele omstandigheden in zijn hoofdte, die het risico op vervolging *in concreto* aan tonen. Gelet op de uiteenzetting *supra*, meent de Raad, in navolging van het oordeel van de commissaris-generaal, dat verzoekers tewerkstelling voor de universiteit niet aannemelijk wordt gemaakt en verwijst hiervoor naar de tegenstrijdige verklaringen afgelegd bij het CGVS enerzijds en zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn visumdossier anderzijds. Het is bovendien opmerkelijk dat de door verzoeker per aanvullende nota neergelegde medische attesten vermelden dat verzoeker professor was aan de universiteit, terwijl hij zelfs nog in zijn

verzoekschrift aangeeft dat hij met die werkzaamheden diende te stoppen tijdens zijn verblijf in Afghanistan en dat hij werkzaam was als data-analist bij ASPSO, waarvan de medische attesten dan weer niets vermelden. Ook voorgaand gegeven doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden (aard van) tewerkstelling. Bovendien en ten overvloede merkt de Raad nog op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het aanvallen van personen om het enkele feit dat zij in onderwijsinstellingen werkten niet gebruikelijk was in Afghanistan, maar er niettemin wel incidenten plaatsvonden. Er wordt verder in de landeninformatie gepreciseerd dat niet alle personen die onder dit profiel vallen, het risico lopen op een gegronde vrees voor vervolging en dat bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd, rekening moet worden gehouden met omstandigheden die een risico inhouden, zoals: geslacht (d.w.z. vrouwelijke leerkrachten), gebieden waar ISKP beschikt over operationele capaciteit, de persoon of de instelling die de richtlijnen en/of het curriculum van de taliban niet volgt, het zich uitspreken tegen de taliban, enz...(EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 72). Zoals reeds aangestipt, laat verzoeker na dergelijke omstandigheden te vermelden. Na een zorgvuldige analyse van de verschillende verhoorverslagen in het administratief dossier stelt de Raad vast dat dergelijke individuele omstandigheden dan ook op geen enkele wijze worden aangetoond. In het verzoekschrift is verzoeker ook niet in staat hier anders over te doen oordelen. Hij beperkt zich immers tot louter algemene kritiek zonder op zijn eigen situatie in te gaan.

Waar middels de aanvullende nota nog een arbeidsovereenkomst, attesten van vrijwilligerswerk als tolk, attesten van taal-en integratielessen en enkele foto's worden gevoegd, meent de Raad dat dit zeker en vast lovenswaardig is en kan getuigen van een bepaalde wil om zich in België te integreren. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient echter te worden geoordeeld dat uit voorgaande documenten niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Evenmin wijzen deze elementen op enige mate van (een toegeschreven) verwestering. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Wat betreft het betoog van verzoeker over het bewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij ASPSO en bij de universiteit niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij *opzettelijk*, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico

loopt te worden blootgesteld in het land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *“Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)”*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en

nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het

verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geviseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van

de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. In zijn verzoekschrift laat verzoeker in algemene termen gelden dat de taliban verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis, doch toont niet *in concreto* aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan

niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad wenst er nog voor de volledigheid op te wijzen dat sancties en economische acties opgelegd worden door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en gericht zijn tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

4.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest “Elgafaji” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “Country Guidance” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van 'riots', 'protests' en 'strategic developments' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als battles gecodeerd zijn (een aanval op een controlepost van de taliban door onbekenden, de moord op een lid van de taliban door ISKP en een aanval van het NRF op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als violence against civilians (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi

door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen internal displaced persons (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie

wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

4.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

4.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

I. FLORIO